

Lelecsukódó szempilládon még
megcsillant a lebukó nap.
Mégegyszer rád nézett s azután,
mint jólnevelt emberhez illik
elaludt a lankák hús ölén.

A szürkületben nyüzsgő méhkassá vált a falu.
Hazafelé kolompoló
tehéncsordával hömpölygött a sötét
a hegyekből.
Onnan indult el, ahol
a messzi ég ölelkezik a földdel, majd
színültig megtöltötte a völgyet.

Egyideig kint szívтам cigarettám a tornácon.
Azután én is aludni tértem.
Membújtam karjaid között.
Úgy bújtam hozzád, mint
létkozló fiú,
megtörten,
alázattal a szívemben.